

A decorative border consisting of a repeating pattern of black hand silhouettes, with some hands at the corners having a white palm side.

Đề bài

Từ nội dung truyện
cổ tích

Tấm Cám

ngày xưa, kể sáng tạo
một truyện cổ tích mới
về cô Tấm ngày nay.

Bài làm

Hàng ngày, bà cụ nấu nước chè tươi, ngồi nhẩn nha bán dưới gốc cây mít cổ thụ đầu làng nên từ lâu mọi người quen gọi là “Quán bà cụ Mít”. Cụ Mít chắc ngoài bảy mươi rồi, tóc bạc như cước, lưng còng gập, đi lại chậm chạp, lòng không. Cụ sống một mình, không chồng, không con, ngay trong quán hàng nhỏ xíu của mình.

Cái Gái rất thích công em ra quán bà cụ Mít chơi, nhặt lá mít làm trâu, vênh sừng ghè ọ, nhảy cò cò... Thấy quán vắng khách là nó lại sà vào lòng bà cụ Mít, nhổ tóc sâu, để nghe bà kể chuyện cổ tích. Gái thích nhất là truyện Tấm Cám. Nó hay ngứa cổ lên ngọn cây mít và ước ao: Giá như cây mít này biến thành cây thị. Để có một quả thị thật to, để bà cụ mít mang cái bị ra bảo:

– Thị ơi! Thị roi bị bà để bà ngủi chứ bà không ăn!

Rồi sẽ có một cô Tấm bước ra và sẽ sống mãi với bà cụ Mít.

Rồi một lần mẹ đi chợ, cái Gái lẻo đẻo công em theo mẹ ra tận đầu làng, cứ dặn đi dặn lại:

– U nhớ nhé! Con không ăn bánh đa đầu! U mua cho con một quả thị rõ thật to u nhé!

Hôm ấy, mẹ mua cho Gái một quả thị chín vàng, tròn như cái bát. Gái thích lắm cầm quả thị chạy một mạch ra quán cụ Mít. Lúc ấy, cụ Mít đang lúi húi rửa chè xanh ngoài cầu ao. Cái Gái liền lên vào quán. Nó để quả thị trên cái đĩa rồi đặt lên bàn thờ, sau đó chạy tong tã về nhà với niềm vui mừng thấp thỏm, chờ mong...

Ngày nào cái Gái cũng ra chơi với cụ Mít để xem có cô Tấm nào chui ra ở quả thị hay không?

Cụ Mít cứ hình hình cái mũi lên mà hít hà và bảo:

– Quái lạ! Mùi thị ở đâu thơm quá! Gái có người thấy không cháu?

Gái tùm tùm vờ như không biết:

– Vâng đúng là có mùi thị thật, thơm thật!

Năm ngày sau quả thị ấy héo tóp lại, vỏ thâm xỉ, chảy cả nước ra cái đĩa gỗ. Gái vừa thất vọng vừa tiếc của, nó đành ném quả thị ra bụi tre.

Chuyện đó, cụ Mít hoàn toàn không biết gì.

Năm nay, cái Gái đã là học sinh lớp 6 trường THCS Đồng Lâm. Nó không tin là trong quả thị có cô Tấm nữa. Nhưng nó vẫn ước ao làm một việc gì đó để giúp đỡ cụ Mít như tất cả mọi người trong làng này đối xử với cụ.

Mỗi ngày, cứ buổi sáng, cái Gái lại cắp rổ đi kiếm rau lợn. Hôm nào, nó cũng ghé quán cụ Mít để bí mật làm một việc nào đó, vì cụ Mít thường đi mua chè vào buổi sáng. Cửa quán luôn luôn chỉ khép hờ. Gái lách cửa vào nhà, làm được việc gì là nó làm ngay. Vại nước sắp hết nó lấy đôi thùng ra

giếng gánh, đổ đầy tràn ra cả ngoài. Hôm thì quét lá tre, lá ổi rụng đầy vườn, vun vào một góc cho bà cụ lấy cái đun bếp.

Hôm nay, vừa lách vào nhà, Gái đã nhìn thấy cái chén cái đũa đen những nhựa chèn. Nó hối hả, bung ngay chén ra bờ ao, lấy rom và tro bếp đánh sạch cả trong lẫn ngoài, trông như mới vậy! Có sáu cái bát nó đã đánh xong năm cái. Đến cái thứ sáu, vì hơi mạnh tay, nên cái bát bị sứt một miếng nhỏ. Gái sợ hãi cuộn cuộn trông ngực đánh thành thịch... Làm sao bây giờ? Chỉ tại mình cọ mạnh quá...! Nó vội giấu cái chén sứt dưới bụi khoai nước bên bờ ao rồi đem năm cái chén kia úp lên chõng tre. Gái cứ bần khoăn, đi ra, đi vào. Chợt thấy bình vôi ở góc nhà, nó lấy vôi cố gắn cái chén sứt loay hoay mãi đến toát cả mồ hôi mà miếng vỡ vẫn không chịu dính vào.

Vừa lúc đó, bà cụ Mít lọc cọc chống gậy bước vào, bung rổ chè về.

– À, à! Bà bắt được “quả tang” rồi nhé! Hôm nào bà cũng mơ cô Tấm về giúp bà mà! Cháu vừa chui ở quả thị nào ra thế?

– Nhưng... Nhưng cháu không ngoan đâu! Cháu lỡ tay đánh vỡ chén của bà rồi! Hu hu hu...!

– Không sao đâu! Nín đi cháu, cái chén đã sứt sẵn rồi, vỡ là phải! Cháu không có lỗi gì đâu! Cô Tấm của bà ngoan lắm!

(Theo truyện ngắn Cái Gái và bà cụ Mít của **Mi Lan**)